Ndokh - Toucar

Laia Gassó (12/08 - 08/09)

La veritat és que no se ni per on començar, suposo que presentant-me. Em dic Laia i tinc 18 anys. Estudio teatre musical i ja feia bastant temps que somiava en viure una experiència com aquesta. He tingut molts dubtes sobre com enfocar la memòria, ja que trobo que en part la màgia del viatge és anar-hi sense saber tots els detalls del que et trobaràs, així que intentaré no allargar-me.

Arribada

La veritat és que vaig tenir molt poc temps per organitzar el viatge i el Rafa em va ajudar molt i ho va fer tot molt fàcil. En menys de dues setmanes ho vaig tenir tot enllestit per volar cap a Senegal. Vaig estar dues setmanes a Ndokh i dues a Toucar.

Un vam arribar a Dakar, vam trobar-nos amb l'Ousmane que ens estava esperant. Vam comprar la targeta del mòvil i vam agafar un taxi (8000CFA) per anar fins al motel on vam dormir aquella nit (era un prostíbul) (12500CFA per habitació). L'Ousmane en tot moment va ser molt simpàtic amb nosaltres i ens va resoldre tots els dubtes, però també s'ha de dir que ens va estafar amb el preu de les habitacions, que realment eren molt més barates. Vam dormir tres hores i ens vam despertar per agafar el bus a les 6:30h (1500CFA). La veritat és que és una mena de furgoneta bastant incòmoda on hi van unes 30 persones però jo vaig gaudir molt de les 2-3h de trajecte perquè em fascinava cada cosa que veia.

Un cop a Toucar, l'Ousmane ens va presentar a tothom i ens va ensenyar el poble i després de dinar em va portar a Ndokh.

Idioma

Una de les coses que més em preocupava era que no parlava francès. Tenia por de no poder-me comunicar o fer-me entendre. Jo vaig ensortir-me'n gràcies a l'Anna, una altra voluntaria que també vivia a Ndokh, que parlava l'idioma i feia de traductora meva. Si ella no hagués estat a l'escola amb mi no se com me n'hagués ensortit. A Ndokh poca gent parla francès, és un poblat habitat per majoritariament dones (els homes són a Dakar) i elles en molts casos no han tingut

la sort de rebre la mateixa educació que ells. És per això que allà vaig aprendre més serer que francès, i em comunicava amb els nens amb una barreja d'idiomes català-serer-francès. Ens enteniem. Quan vaig anar a viure a Toucar sí que vaig notar que el començava a entendre bastant i que podia dir alguna coseta (molt poc). Per tant, crec que és bastant necessari aprendre una mica de francès abans de venir, simplement perquè facilita molt més l'estada.

"Comoditats"

Abans de marxar només pensava en com trobaria a faltar el labavo i la dutxa. Un cop allà, vaig veure que no. Mai m'hagués imaginat que estaria còmoda dutxant-me amb un cubell, anant al labavo a una letrina, dormint a un matalàs al terra habitat per algun ratolí o menjant casi cada dia arròs amb peix i ceba però és així. La veritat és em vaig acostumar rapidíssim.

Quan van al labavo, ells es renten amb la ma esquerra (jo sóc esquerrana i em miraven extrany quan em veien menjant amb la mateixa ma amb la que ells es renten, inclús em van arribar a canviar la forquilla de ma) agafant aigua d'un cubell. Jo m'enduia tovalloletes que m'havia emportat de casa i després les tirava a la brossa de l'habitació.

El menjar es basa bàsicament en pasta/arròs amb peix/pollastre. Vaig trobar molt a faltar la fruita però en cap moment vaig passar gana, sinó tot el contrari. Quan menjava sola em feien plats on podrien menjar 4 persones, i quan menjava en família em deien que menjava molt poc i que les meves cullerades eren petites. Així que no us preocupeu per res del món. Sinó igualment a Toucar hi ha la botiga dels mauritanos, on ens passavem el dia comprant galetes de xocolata (Biskrem) per pura gula. La família menja amb les mans però als voluntaris ens donaven culleres.

Tema mal de panxa… jo vaig estar malalta durant tot el viatge. S'ha de dir que sóc propensa a posar-me malalta de la panxa quan surto de la rutina i que els altres voluntaris només van estar malalts un dia o dos. Però realment era conscient de que podia ser que no tornés a viure mai més aquesta experiència així que no li vaig donar importància.

A Toucar totes les cases tenen electricitat (encara que sovint hi ha talls de llum) a base de plaques solars però a Ndokh la majoria no en tenen. Casa meva no en tenia i tothom utilitzava llanternes. És imprescindible portar-ne una. Per carregar el mòbil anava al dispensari d'Ndokh i el deixava allà una estona.

En quant a seguritat, en tot moment em vaig sentir segura. Mai em vaig sentir fora de lloc o "amenaçada". Igualment, per precaució, a les nits no recomano que sortiu a caminar, bàsicament perquè hi ha gossos salvatges.

Projecte

El meu projecte consistia en anar a l'escola d'Ndokh. Era una mica caos: cada dia venien els nens que volien, venien a l'hora que volien, moltes nenes havien d'estar cuidant als seus germans petits i no podien fer moltes de les activitats, els nens petits no parlaven gens de francès… Sort que abans hi havia hagut unes voluntaries (l'Eli i la Mariona) que havien portat moltíssim material i que jo també n'havia portat una miqueta i ens vam poder espavilar. Als nens els hi encantava anar a l'escola i aprendre. El que vam trobar a faltar és que hi hagués algú per ajudar-nos o guiar-nos encara que fos els primers dies. Més d'un cop ens van dir que vindria el mestre de l'escola a ajudar-nos a comunicar-nos amb els nens però no el vam veure cap dia.

Turisme

Nosaltres vam decidir que els caps de setmana aprofitariem per visitar una mica el país i per descansar una mica (a partir del segon, tenia ganes de que s'acabessin per poder tornar a Ndokh-Toucar, a casa). Vam anar a Somone, a Sant Louis i a Dakar. El mitjà de transport depenia del lloc (o bus o taxi) i el Pablo ens va ajudar a organitzar-ho sempre que ho vam necessitar. Tots ens vam gastar més diners dels que ens pensavem, els hotels i els menjars no eren gaire barats.

Propostes

Com he dit abans, l'Ousmane és una persona molt agradable amb qui pots parlar sobre molts temes, el primer dia et presenta a tothom i t'ensenya on viurà cadascú, però tot això no treu que t'intenti estafar sempre que pot. Ell és el primer contacte que tens al país i per tant, amb els nervis de la primera nit, confies cegament amb el que ell et diu. Ens va enganyar amb el preu de l'habitació de la primera nit, ens va portar a un prostibul enlloc d'un hostal i ens va intentar fer creure que els caps de setmana no podiem fer turisme si ell no venia amb nosaltres perquè no teniem el visat necessari (mentida, no es necessita cap mena de visat).

Per tant, considero que hi ha persones a Toucar molt més capacitades per fer la feina que ell està fent. Un exemple és l'Ablai, un noi que porta anys oferint la seva ajuda als voluntaris sempre que ho necessitin sense demanar res a canvi, molt treballador, honrat i entregat. El considero un gran amic i una persona amb la que se segur que puc confiar sense tenir por de que m'estafi, i a més a ell li encantaria treballar per CCONG.

De cara a futurs projectes, crec que primer és necessari estudiar amb profunditat les necessitats i les "demandes" de la població, i a partir d'aquí valorar-ho i desenvolupar els projectes per ordre de necessitat. El que jo trobo més necessari (i més difícil de gestionar suposo) és solucionar el problema de les deixalles. Als carrers hi ha muntanyes de residus, no hi ha cap paperera en tot el poble… cosa que fa que, a part dels problemes obvis que causa a l'entorn, sigui molt més fàcil fer-se mal i agafar infeccions (entre d'altres coses).

La teranga senegalesa

La millor cosa que m'enduc de la meva estada és, sense cap mena de dubte, la gent que he conegut.

És preciós anar pel carrer i que tots els nens et cridin per saludar-te, per ensenyar-te com ballen o per acompanyar-te una estona mentres vas a on hagis d'anar. Recordo en especial un dels últims dies que anava a comprar aigua i un grup de

nens em van montar una festa ballant i fent música amb les palanganes al mig del carrer. Es fan estimar moltíssim, i es fa molt dur tornar.

Allà tothom es saluda, t'inviten a casa seva per invitar-te a prendre un tè encara que et no coneixin i estan disposats a moure cel i terra perquè estiguis a gust.

Pensava que al tornar valoraria molt més tot el que tinc aquí però no ha sigut així, sinó que m'he adonat de que el 95% del que tenim aquí és completament innecessari i prescindible.

Considero que vaig tenir molta sort de coincidir amb els voluntaris amb els que vaig coincidir, el viatge sense ells no hagués sigut el mateix. Els hi he dit mil cops però estic molt molt molt agraïda.

També vull agraïr a l'Ablai, al Pablo, al Saliou i al Robert, que també ens van ajudar sempre que ho vem necessitar. Estavem junts les estones que no treballavem, normalment al bar del Robert, i vam fer molta amistat.

Sense cap mena de dubte ha sigut la millor experiència de la meva vida. I bé, la meva memòria acaba aquí però la meva experiència no, ja que ja tinc els bitllets d'avió per tornar-hi l'any que ve.